

Arrest

nr. 276 696 van 30 augustus 2022
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat R. AKTEPE
Amerikalei 95
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Surinaamse nationaliteit te zijn, op 6 juni 2022 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 4 mei 2022 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 8 juni 2022 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 6 juli 2022 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 15 juli 2022.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 26 november 2018 bekwam de verzoekende partij een bijlage 19ter en op 5 juni 2019 een F-kaart, in functie van de Belgische R. P. M., haar toenmalige samenwonende partner.

Op 16 december 2019 werd de verklaring van wettelijke samenwoning in onderlinge overeenstemming stopgezet.

Op 8 oktober 2021 werd de verzoekende partij verzocht haar individuele situatie toe te lichten.

Op 10 november 2021 is dit verzoek haar aangetekend overgemaakt door de Stad Antwerpen. De verzoekende partij heeft geen stukken bijgebracht.

Op 4 mei 2022 heeft de gemachtigde een einde gesteld aan het verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om grondgebied te verlaten (bijlage 21). Dit is de bestreden beslissing en deze is als volgt gemotiveerd:

"In uitvoering van artikel 42quater van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt er een einde gesteld aan het verblijf van:

Naam: R.

Voorna(am)(en): R. S.

Nationaliteit: Suriname

Geboortedatum: X

Geboorteplaats: Paramariba (Paramaribo volgens paspoort)

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te: (...)

Reden van de beslissing: Betrokkene bekwam het verblijfsrecht als familielid van een burger van de Unie na indiening van een bijlage 19ter op 26.11.2018 waarna hij in het bezit werd gesteld van een F-kaart op 05.06.2019. Betrokkene verkreeg het verblijfsrecht in functie van de Belgische R. P. M. (70.05.09 518-38), zijn toenmalige wettelijk samenwonende partner met wie hij zich vestigde. Intussen is de situatie van betrokkene totaal gewijzigd. Overeenkomstig de gegevens in het Rijksregister werd de verklaring van wettelijke samenwoning op 16.12.2019 in onderlinge overeenstemming stopgezet.

Overeenkomstig art. 42quater, §1, 4° van de wet van 15.12.1980 kan daarom het verblijfsrecht van betrokkene beëindigd worden Om overeenkomstig dit wetsartikel rechtmatig een einde te kunnen stellen aan het verblijf van betrokkene werd hij op 08.10.2021 verzocht zijn individuele situatie toe te lichten zodat kon getoetst worden of hij/zij eventueel toch het verblijfsrecht verder kon uitoefenen. Dit verzoek werd hem aangetekend verzonden op 10.11.2021. Navraag bij de stad Antwerpen leert dat betrokkene tot op heden nog geen stukken heeft overgemaakt. Verder blijkt ook niet uit het dossier te Antwerpen dat betrokkene het aangetekend schrijven niet zou hebben ontvangen. Door toedoen van betrokkene kan heden aldus geen toepassing gemaakt worden van art. 62 §1 van de wet van 15.12.1980. Betrokkenes dossier zal moeten worden beoordeeld op basis van de voor DVZ beschikbare gegevens.

Wat betreft de uitzonderingsvoorwaarden overeenkomstig artikel 42quater, §4, 1° tot en met 4° van de wet van 15.12.1980, dient het volgende te worden opgemerkt. Vooreerst kan vastgesteld worden dat betrokkene niet voldoet aan de uitzonderingsgrond voorzien in art 42quater, §4, 1° van de wet van 15.12.1980. De wettelijke samenwoning werd afgesloten op 12.11.2018 Betrokkene diende op basis daarvan een aanvraag gezinshereniging in Zij werd op 16.12.2019 in onderlinge -overeenstemming beëindigd-Betrokkenen zijn dus geenszins 3 jaar wettelijk samenwonend geweest. Bij gebrek aan gemeenschappelijke kinderen, kan gesteld worden dat de uitzonderingsgronden zoals voorzien in art 42quater, §4, 2° en 3° eveneens niet van toepassing zijn. Wat betreft de elementen die het verblijf zouden rechtvaardigen zoals in 4° omschreven, er kan niet blijken uit de voor de dienst beschikbare gegevens in het dossier dat er sprake zou zijn van een schrijnende situatie waar betrokkene het slachtoffer van is of is geweest. Het is bijgevolg redelijk te concluderen dat art. 42quater, §4, 4° eveneens niet van toepassing is. Betrokkene voldoet aldus aan geen van de uitzonderingsgevallen voorzien in artikel 42quater, §4 van de wet.

Wat betreft de humanitaire elementen waarmee rekening dient gehouden te worden bij de beoordeling voor de beëindiging van het verblijfsrecht overeenkomstig art. 42quater, §1, derde lid van de wet van 15.12.1980, dient opgemerkt te worden dat er geen elementen in het dossier zijn terug te vinden waaruit zou moeten blijken dat er enig leeftijdsgebonden probleem bestaat of enig medisch bezwaar is dat het beëindigen van het verblijfsrecht in de weg zou kunnen staan. Betrokkene verblijft sedert 26.11.2018 (datum bijlage 19ter) in België, nu ongeveer drieënhalfjaar, wat, zeker gezien zijn leeftijd (bijna 45 jaar), een relatief korte termijn is.

Gezien deze relatief korte verblijfstermijn, is het ook niet onredelijk te stellen dat betrokkene nog voldoende voeling moet hebben met de taal, de cultuur en de gebruiken van zijn herkomstland. Hij heeft er het merendeel van zijn leven gewoond en was er voor zijn komst naar Europa tewerkgesteld bij het Academisch Ziekenhuis (cf. visumaanvraag NLDPRM201813288). Uit het administratief dossier blijkt in

ieder geval niet dat de mate waarin hij banden heeft met Suriname van die aard zijn dat ze een tegenindicatie zouden vormen voor het nemen van deze beslissing. Het is de DVZ thans niet bekend welke de economische situatie is van betrokkene. In het dossier zijn geen elementen te vinden dewelke zouden kunnen duiden op het feit dat betrokkene op de één of andere manier economisch actief zou zijn in het Rijk of op welke wijze hij voorziet in zijn levensonderhoud. Ook voor wat de sociale of culturele integratie betreft kunnen geen elementen worden gevonden in het dossier die een beletsel zouden kunnen vormen voor het nemen van huidige beslissing. Er zitten bijvoorbeeld ook geen stukken in het dossier waaruit zou kunnen blijken dat betrokkene zich zelfs maar heeft ingeschreven voor de verplichte cursussen (lessen Nederlands en een inburgeringscursus). Het kennen van de regiotaal en van de plaatselijke cultuur en gebruiken is broodnodig om een menswaardig bestaan te kunnen leiden en om goed te kunnen functioneren in het dagelijkse leven. Op basis van het geheel van de stukken is het in elk geval redelijk te concluderen dat de mate van integratie in België zeker niet kan opwegen ten opzichte met die in het land van herkomst, en dat deze dan ook geen beletsel kan vormen voor het nemen van huidige beslissing. Betrokkene staat thans als alleenstaande ingeschreven in het Rijksregister. Voor zover geweten heeft hij geen minderjarige kinderen in het Rijk. De wettelijke samenwoning met de referentiepersoon werd beëindigd. Uit het dossier blijkt niet dat betrokkene thans een nieuwe relatie heeft. Zij gezinstoestand yormt bijgevolg geen bezwaar voor het nemen van deze beslissing. Het is bijgevolg redelijk te concluderen dat de huidige elementen niet aantonen dat hij op een wijze is geïntegreerd in België dat het een beëindiging van het verblijf in de weg zou kunnen staan.

Gezien het geheel van de voorgelegde documenten en de bovenvernoemde overwegingen lijkt het niet inhumain het verblijfsrecht van betrokkene heden te beëindigen.

Bijgevolg wordt zijn recht op verblijf beëindigd. Zijn F-kaart dient gesupprimeerd te worden."

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van artikel 62 van wet betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen van 8 oktober 1980 (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 40ter en 42^{quater} van de Vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel, van het rechtszekerheidsbeginsel, van het vertrouwensbeginsel, van de materiële motiveringsplicht en van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM).

De verzoekende partij licht haar eerste middel als volgt toe:

"1.

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 (hierna: de Wet formele motivering bestuurshandelingen) en artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepalen dat de administratieve beslissingen zowel in feite als in rechte moeten worden gemotiveerd.

Zo bepalen de artikelen 2 en 3 van de Wet formele motivering bestuurshandelingen het volgende:

"Art. 2. De bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd.

Art. 3. De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn."

Daarnaast bepaalt artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet het volgende:

"De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed. [...]"

Er moet bijgevolg worden benadrukt dat conform de voornoemde wetsbepalingen de administratieve beslissing steeds uitdrukkelijk melding moet maken van de feitelijke en juridische gronden, opdat de betrokken persoon kennis zou hebben van de gronden waarop de administratieve overheid zich baseert om de weigeringsbeslissing te nemen.

Uit het samenlezen van voornoemde wetsbepalingen volgt immers duidelijk dat:

- 1) De administratieve beslissing uitdrukkelijk dient te worden gemotiveerd;*
- 2) In de motivering, die wordt opgenomen in de bestreden, zowel de feitelijke als de juridische gronden dienen te worden vermeld;*
- 3) De motivering afdoende dient te zijn.*

De administratieve beslissing is slechts afdoende gemotiveerd wanneer de aangehaalde motieven draagkrachtig zijn, rekening houdende met de evenredigheid van de te nemen beslissing door de administratieve overheid. Zo kan er slechts sprake zijn van een afdoende motivering wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig wordt geformuleerd, opdat de betrokken persoon in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is om de genomen beslissing aan te vechten.

Er is bijgevolg sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel wanneer de betrokken persoon zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een dergelijke beslissing is gekomen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men na de lezing ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is.

Het is de taak van Uw Raad om het oordeel van het bestuur onwettig te bevinden wanneer de administratieve beslissing tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, arrest nr. 82.301; RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3 in fine en punt 2.4 in fine).

2.

Daarnaast legt het zorgvuldigheidsbeginsel de overheid de verplichting op om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenbevinding (RvS 14 februari 2006, arrest nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, arrest nr. 167.411; RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735).

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratieve overheid bij het nemen van de beslissing zich moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken (RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4).

3.

Het rechtszekerheidsbeginsel in combinatie met het vertrouwensbeginsel houdt in dat een rechtsonderhorige erop moet kunnen vertrouwen dat de administratieve overheid een vaste gedragslijn zal blijven aanhouden en dat de rechtsonderhorige – bij het uitblijven van enig handelen van de administratieve overheid – ervan mag uitgaan dat er geen reden zal bestaan dat het bestuur anders zal handelen dan de schijn die zij heeft opgewekt door te verzuimen te handelen. De rechtsonderhorige mag er dan ook op rekenen dat hij niet langer in een rechtsonzekere positie verkeert, zodat hij erop kan vertrouwen dat er geen reden bestaat dat de administratie een andere gedragslijn zal aannemen.

4.

In casu is de bestreden beslissing op een niet op een afdoende wijze gemotiveerd, daar administratieve beslissingen slechts afdoende gemotiveerd zijn wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de betrokken persoon in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is om de genomen beslissing aan te vechten.

Bovendien legt het zorgvuldigheidsbeginsel de verwerende partij de plicht op om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op een correcte en volledige feitenbevinding (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3). Het zorgvuldigheidsbeginsel bij de feitenbevinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4).

Overigens staat ook vast dat het redelijkheidsbeginsel Uw Raad het toelaat de bestreden beslissing onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3 in fine; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4 in fine).

De bestreden beslissing is kennelijk onredelijk genomen.

5.

De bestreden beslissing, zijnde een beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden, werd door verwerende partij genomen omdat men vooreerst stelt dat er geen sprake is van 3 jaar wettelijke samenwoning.

Verwerende partij verwijst hiervoor naar artikel 42quater, §1, 4° Vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

“§1. In de volgende gevallen kan er door de minister of zijn gemachtigde binnen vijf jaar na de erkenning van hun op verblijf een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie:

[...]

4° het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, §2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er is geen gezamenlijke vestiging meer;

[...]

Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.”

Het wordt niet betwist dat verzoeker en de referentiepersoon geen drie jaar als wettelijk geregistreerde partners hebben samengewoond. De wettelijke samenwoning werd immers afgesloten op 12.11.2018 en beëindigd op 16.12.2019. Dit blijkt enerzijds uit het rijksregister van de referentiepersoon, en wordt anderzijds bevestigd in de bestreden beslissing.

Doch wat tevens blijkt uit het administratief dossier, is dat verzoeker reeds in België verbleef sinds 2016! Verzoeker en zijn toenmalige partner woonden reeds feitelijk samen en vormden dus reeds een gezinscel vooraleer de wettelijke samenwoning officieel werd afgelegd.

Op het ogenblik dat de wettelijke samenwoning werd beëindigd was er dus wel degelijk sprake van méér dan 3 jaar een gezinscel!

Het is daarbij algemene praktijk van verwerende partij om de drie verschillende beëindigingsgronden, opgesomd in artikel 42quater, §1, 4° Vreemdelingenwet, NIET perse te verbinden aan de hypothese die het verblijfsrecht initieel heeft geopend, met name:

- *Het huwelijk of het geregistreerd partnerschap;*
- *Het niet-gelijkgesteld geregistreerd partnerschap;*
- *Bloedverwanten in opgaande of neergaande lijn.*

Dat betekent dat verwerende partij de vaste praktijk aanneemt om bv. het gebrek aan gezinscel ook te gaan gebruiken als beëindigingsgrond voor echtgenoten die niet meer samenwonen ondanks deze niet uit de echt zijn geschieden. Verwerende partij maakt hier geen opsplitsing in!

Dit is vaststaande praktijk van verwerende partij, waarbij Uw Raad zelfs reeds meerdere keren oordeelde dat dit ingaat tegen de interpretatie die het Hof van Justitie heeft gegeven aan artikel 42quater, §1, 4° Vreemdelingenwet (zie bv. arresten RvV 16 juni 2016, arrest nr. 169.961; RvV 24 juli 2014, nr. 127 399; RvV 22 juni 2021, arrest nr. 257 053; RvV 31 januari 2022, arrest nr. 267 609 met verwijzing naar de volgende arresten van het HvJ: HvJ 30 juni 2016, C-115/15, NA, punt 47; HvJ 10 juli 2014, C-244/13, Ogieriakhi, punt 37; HvJ 8 november 2012, C-40/11, lida; HvJ 13 februari 1985, 267/83, Diatta, punten 20-22).

Verwerende partij schendt haar beginselen van behoorlijk bestuur (in het bijzonder het zorgvuldigheids-, het vertrouwens- en het rechtszekerheidsbeginsel) door haar vaststaande praktijk, nl. om de 3 verschillende beëindigingsgronden NIET te laten overeenstemmen met de 3 hypothesen die het verblijfsrecht initieel hebben geopend, IN CASU NIET toe te passen wanneer het haar goed uitkomt!

Verwerende partij had, in overeenstemming met haar gebruikelijke toepassing van artikel 42quater, §1, 4° Vreemdelingenwet, moeten vaststellen dat er in casu wel degelijk sprake is geweest van méér dan 3 jaar een gezinscel, daar verzoeker reeds sinds 2016 feitelijk samenwoonde met de referentiepersoon en

ermee dus een koppel vormde, vooraleer betrokkenen besloten om een verklaring van wettelijke samenwoning af te leggen.

De ratio legis van de wettelijke bepaling is, volgens verwerende partij (!), het verblijf beëindigen wanneer er niet voldoende lang sprake is geweest van een gezamenlijke vestiging. Omgekeerd, kan men dus stellen dat het de ratio legis is om de beëindiging van het verblijf te verhinderen indien er wél voldoende lang een gezamenlijke vestiging is geweest. Wanneer er louter sprake zou zijn van 3 jaar feitelijke samenwoning, kan er begrepen worden dat dit onvoldoende is omdat er dan geen juridische band tussen 2 personen wordt geschapen. Doch indien deze personen na verloop van tijd, dus na een tijd feitelijke gezamenlijke vestiging, toch beslissen om een wettelijke samenwoning aan te gaan, is er geen enkele reden om de gezamenlijke vestiging en het bestaan van de gezinscel, voorafgaand aan de wettelijke samenwoning, buiten beschouwing te laten.

Recent oordeelde Uw Raad bovendien, wat de opsplitsing van de 3 beëindigingsgronden in functie van de openingsgrond betreft, dat dit hoe dan ook niet van toepassing is op familieleden van statische Belgen, doch enkel op familieleden van Unieburgers die gebruik hebben gemaakt van hun vrij verkeersrecht (RvV 28 maart 2022, arrest nr. 270 573 met verwijzing naar arresten van de Raad van State: RvS 24 april 1995, nr. 53.030; RvS 5 maart 2004, nr. 128.878; RvS 4 oktober 2005, nr. 149.807; RvS 8 mei 2006, nr. 158.407). In dit arrest werd beslist dat het gebrek aan gezamenlijke vestiging wel degelijk kan worden toegepast bij echtgenoten die nog niet officieel gescheiden zijn, daar de interpretatie in de hierboven aangehaalde arresten van het HvJ louter van toepassing is op familieleden van Unieburgers die gebruik hebben gemaakt van hun vrij verkeersrecht. Omgekeerd en in casu, kan men dus stellen dat wanneer er wél sprake is van meer dan 3 jaar gezamenlijke vestiging, ondanks er geen sprake is van 3 jaar wettelijke samenwoning, het verblijfsrecht van een familielid van een statische Belg NIET kan worden beëindigd."

2.1.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze. Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansredenen van deze uitdrukkelijk motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221 475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het rechtszekerheidsbeginsel, dat verzoeker ook geschonden acht, is een uit de rechtsstaat voortvloeiend beginsel dat inhoudt dat het recht voorzienbaar en toegankelijk dient te zijn zodat de rechtssubjecten in staat zijn de rechtsgevolgen van hun handelingen op voorhand in te schatten, en dat die rechtssubjecten moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid bij het bestuur (RvS 11 januari 2007, nr. 166.563; I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginselen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 315-349).

Het vertrouwensbeginsel is een beginsel van behoorlijk bestuur dat moet vermijden dat de rechtmatige verwachtingen welke de burger uit het bestuursoptreden put, te kort worden gedaan. Dit houdt in dat de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid of op toezeggingen of beloften die de overheid in een concreet geval heeft gedaan (RvS 22 maart 2004, nr. 129.541). Het vertrouwensbeginsel houdt in dat de door het bestuur bij een rechtsonderhorige gewekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dienen te worden gehonoreerd.

De verzoekende partij voert in haar eerste middel de schending aan van artikel 8 van het EVRM, maar zij laat na op enige concrete wijze uiteen te zetten waarom of op welke wijze de bestreden beslissing de bestreden beslissing deze bepaling zou schenden. Dit onderdeel van het eerste middel is niet ontvankelijk.

De verzoekende partij betwist niet dat zij en de referentiepersoon geen drie jaar als wettelijk geregistreerde partners hebben samengewoond. De wettelijke samenwoning werd immers afgesloten op 12 november 2018 en beëindigd op 16 december 2019. Maar wat volgens de verzoekende partij tevens blijkt uit het administratief dossier, is dat zij reeds in België verbleef sinds 2016. De verzoekende partij en haar toenmalige partner woonden reeds feitelijk samen en vormden dus reeds een gezinscel vooraleer de wettelijke samenwoning officieel werd afgelegd. Op het ogenblik dat de wettelijke samenwoning werd beëindigd was er volgens de verzoekende partij dus wel degelijk sprake van het bestaan van een gezinscel gedurende méér dan 3 jaar.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing is genomen met toepassing van artikel 42^{quater}, § 1, 4° van de Vreemdelingenwet. Dit artikel luidt als volgt:

“§1. In de volgende gevallen kan er door de minister of zijn gemachtigde binnen vijf jaar na de erkenning van hun recht op verblijf een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie :

(...)

4° het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er is geen gezamenlijke vestiging meer;”

De verwerende partij motiveert in de bestreden beslissing dat de wettelijke samenwoning werd afgesloten op 12 november 2018 en betrokkene op basis daarvan een aanvraag gezinshereniging indiende. De verwerende partij stelt dat de wettelijke samenwoning werd stopgezet op 16 december 2019 en betrokkene en de referentiepersoon dus geenszins 3 jaar wettelijk samenwonend zijn geweest. De verzoekende partij bevestigt dit overigens in haar eerste middel.

De Raad stelt vast dat *in casu* er sprake was van een aanvraag van de verblijfskaart van een familielid die geen onderdaan is van de Unie met een Belgische partner op grond van een wettelijke samenwoning of geregistreerd partnerschap in toepassing van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet. Deze aanvraag werd ingediend op 26 november 2018 en op 5 juni 2019 werd de verblijfskaart afgegeven. De verzoekende partij gaat geheel voorbij aan de tekst van artikel 42^{quater} dat duidelijk stelt dat er einde kan worden gemaakt aan het recht op verblijf binnen de vijf jaar na de “erkenning” van het recht op verblijf. Aangezien de aanvraag pas ingediend werd op 26 november 2018, is dit de datum waarop de erkenning van het verblijfsrecht ten vroegste kan ingaan. De beëindiging dateert van 4 mei 2022, zodat het overduidelijk is dat het recht op verblijf werd beëindigd binnen de 5 jaar na de erkenning van het recht op verblijf.

Er bestaat evenwel een uitzonderingsgrond, voorzien in § 4, 1° van voormeld artikel dat stelt dat er geen einde kan worden gesteld aan het verblijf indien *“het huwelijk, het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging bij de aanvang van de gerechtelijke procedure tot ontbinding of nietigverklaring van het huwelijk of bij de beëindiging van het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging, ten minste drie jaar heeft geduurd waarvan minstens één jaar in het Rijk”*. Ook deze uitzonderingsbepaling moet zo gelezen worden dat dit van toepassing is vanaf de erkenning van het recht op verblijf. *In casu*

wordt niet betwist dat de wettelijke samenwoning geen drie jaar heeft geduurd, zodat de verzoekende partij niet onder de uitzonderingsgrond valt. Evenmin was er sprake van een gezamenlijke vestiging van ten minste drie jaar vanaf de erkenning van het verblijfsrecht. De verzoekende partij maakt het tegendeel minstens niet aannemelijk.

Waar de verzoekende partij er op wijst dat er sprake is van een zuiver interne situatie zodat er voor de interpretatie van dit artikel niet gegrepen kan worden naar de interpretatie gegeven door het Hof van Justitie, kan zij worden gevolgd.

Hoe dan ook betekent dit geenszins dat de verwerende partij diende rekening te houden met het feit dat de verzoekende partij reeds in België verbleef in 2016 en al feitelijk samenwoonde met haar toenmalige partner, aangezien dit allemaal dateert van vóór de erkenning van het recht op verblijf.

Verder toont de verzoekende partij niet aan dat de verwerende partij een verkeerde toepassing heeft gemaakt van artikel 42^{quater}, nu zij zelf niet betwist dat er geen sprake meer is van een wettelijke samenwoning.

Uit voorgaande bespreking is gebleken dat de verzoekende partij de schending van de door haar opgeworpen bepalingen en beginselen niet aannemelijk heeft gemaakt, noch heeft zij aannemelijk gemaakt dat de bestreden beslissing op kennelijk onredelijke wijze werd genomen.

Het eerste middel is, voor zover ontvankelijk, niet gegrond.

2.2.1. In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 8 van het EVRM.

Zij licht haar tweede middel als volgt toe:

“B.2. Tweede middel: Schending van art. 8 EVRM

Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Wanneer een risico van schending van het respect voor het gezins- en/of privéleven wordt aangevoerd, dient de Raad in de eerste plaats na te kijken of er een gezins- en/of privéleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een verzoekende partij zich kan beroepen op artikel 8 van het EVRM.

Artikel 8 van het EVRM is erop gericht om het individu te beschermen tegen een willekeurige overheidsinmenging in het gezins- of privéleven.

Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven is evenwel niet absoluut. Inzake immigratie heeft het EHRM bij diverse gelegenheden eraan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18

februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67).

Anderzijds, hoewel artikel 8 van het EVRM dus geen absoluut recht omvat en ongeacht of een verblijf wordt geweigerd dan wel beëindigd, zijn Verdragsluitende Staten er wel toe gehouden om, binnen de beleids marge waarover zij beschikken, een billijke afweging te maken tussen de concurrerende belangen van het individu en het algemeen belang (zie EHRM 28 juni 2011, Nuñez/Noorwegen, §§ 68-69). In zaken die zowel op een gezinsleven als op immigratie betrekking hebben, zal de omvang van de negatieve dan wel positieve verplichtingen van een Verdragsluitende Staat in het kader van artikel 8 van het EVRM afhankelijk zijn van de individuele omstandigheden van de betrokken personen en het algemeen belang (EHRM 17 april 2014, Paposhvili/België, § 140).

Zowel wanneer sprake is van een eerste vraag om toelating tot verblijf als wanneer het gaat om een weigering van een voortgezet verblijf, zijn de toepasselijke beginselen dezelfde en dient dezelfde kernvraag te worden beantwoord, met name of de Staat binnen haar beleids marge een billijke afweging gemaakt heeft tussen de concurrerende belangen van het individu en het algemeen belang (zie EHRM 28 juni 2011, Nuñez/Noorwegen, §§ 68-69).

De beleids marge van Verdragsluitende Staten wordt overschreden wanneer Staten geen billijke afweging maken tussen het algemeen belang enerzijds, en het belang van het individu anderzijds. Of het nu een negatieve verplichting of een positieve verplichting betreft, in beide gevallen dienen de genomen maatregelen gerechtvaardigd en proportioneel te zijn. Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben. De toepassing van de vreemdelingenwet moet aan de voorwaarden van artikel 8 van het EVRM worden getoetst (cf. RvS 26 mei 2009, nr. 193.522). Er rust bijgevolg een onderzoeksplicht bij Verdragsluitende Staten: bij het nemen van een verblijfs- en/of verwijderingsbeslissing dienen steeds nauwgezet de individuele en concrete omstandigheden van een bepaald geval te worden onderzocht in het kader van een billijke belangenafweging.

Zoals hoger reeds aangegeven, moet in de eerste plaats worden nagekeken of er een gezins- en/of privéleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een verzoekende partij zich kan beroepen op artikel 8 van het EVRM. Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een gezins- of privéleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25).

De gemachtigde heeft geen poging ondernomen om rekening te houden met het sociaal leven van verzoeker. Verzoeker woont sedert 2016 in België, al zijn sociale belangen zijn in België gesitueerd en hij heeft geen enkele band meer met Suriname. Verzoekers integratie heeft een zekere duurzame sociale binding teweeggebracht die hij tijdens zijn legaal verblijf alhier heeft ontwikkeld en dat er sprake is van een sociale verankering waarmee de gemachtigde allerminst rekening heeft gehouden.

De Raad dient vast te stellen dat de gemachtigde in de bestreden beslissing slechts ingaat op artikel 8 van het EVRM in het licht van een eventueel gezinsleven van de verzoekende partij met zijn vorige partner, maar dat de bestreden beslissing geen enkele overweging bevat met betrekking tot een eventueel privéleven van de verzoekende partij. Uit de bestreden beslissing blijkt niet dat de gemachtigde zou betwisten dat de verzoekende partij reeds sedert minstens 4 jaar in België woont.

De Raad dient vast te stellen dat in het administratief dossier elementen voorhanden zijn die kunnen wijzen op het bestaan van een privéleven in België.

Verzoeker wijst erop dat uit de rechtspraak van het EHRM blijkt dat artikel 8 van het EVRM aspecten behelst van de sociale identiteit van een persoon. Het houdt het recht in op een persoonlijke ontwikkeling alsook het recht om relaties aan te gaan en te ontwikkelen met andere personen en de buitenwereld in

het algemeen (EHRM 29 april 2002, *Pretty/Verenigd Koninkrijk*, § 61; EHRM 16 december 1992, *Niemietz/Finland*, § 29). Het netwerk van persoonlijke, sociale en economische belangen maakt onderdeel uit van het privéleven van elke persoon (EHRM 9 oktober 2003, *Grote Kamer, Slivenko/Letland*, §§ 95-96). Ondanks het feit dat vóór het nemen van de bestreden beslissing in het administratief dossier reeds concrete aanwijzingen aanwezig waren voor het bestaan van een beschermenswaardig privéleven in België, heeft de gemachtigde in het geheel nagelaten zelfs maar een onderzoek te voeren naar het bestaan van zulk privéleven (alleszins blijkt dit niet), zodat bijgevolg ook niet blijkt dat de gemachtigde bij het nemen van de bestreden beslissing in enige mate rekening heeft gehouden met dit privéleven en de vereiste belangenafweging heeft doorgevoerd. Verzoeker benadrukt dat het aan de Raad als annulatierechter niet toekomt om zelf alsnog een belangenafweging te maken nadat hij heeft vastgesteld dat het bestuur ze niet heeft gemaakt (RvS 26 september 2018, nr. 242.436).

Aangezien de gemachtigde heeft nagelaten enige overweging met betrekking tot het privéleven van de verzoekende partij te maken, terwijl er wel degelijk concrete aanwijzingen voor het bestaan van een beschermenswaardig privéleven in het administratief dossier aanwezig waren voert verzoeker terecht aan dat de gemachtigde geen poging heeft ondernomen om rekening te houden met zijn sociaal leven en dat hij geen toetsing van artikel 8 van het EVRM heeft gedaan.

In deze mate wordt een schending van de onderzoeksplicht in het licht van voormeld artikel 8 dan ook aannemelijk gemaakt.

Er blijkt immers niet dat in enige mate rekening werd gehouden met het privéleven van de verzoekende partij, zodat de betrokken overweging nooit als een belangenafweging in concreto kan worden beschouwd en dus niet kan volstaan in het licht van artikel 8 van het EVRM.

2.2.2. De verzoekende partij voert in haar tweede middel de schending aan van haar privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

De bestreden beslissing betreft de “beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten”. De verwerende partij heeft er dus expliciet voor gekozen om de verzoekende partij geen bevel om het grondgebied te verlaten op te leggen.

Los van de beoordeling of de verzoekende partij al dan niet over een privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM in België beschikt, kan de bestreden beslissing dan ook niet tot gevolg hebben dat een dergelijk privéleven zou geschonden worden. De bestreden beslissing heeft immers niet als gevolg dat de verzoekende partij het grondgebied van het Rijk moet verlaten. De verzoekende partij maakt dan ook niet aannemelijk dat de verwerende partij in de bestreden beslissing had moeten motiveren over een dergelijke privéleven, noch dat zij hier enig specifiek onderzoek naar had moeten doen. Het tweede middel is om die reden niet ontvankelijk.

Het tweede middel is om die reden niet ontvankelijk.

2.3.1. In haar derde middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van artikel 8 van het EVRM, van artikel 7 *iuncto* artikel 51 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van artikel 39/79 van de Vreemdelingenwet, van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, en van het hoorrecht.

De verzoekende partij licht haar derde middel als volgt toe:

“1.

Artikel 8, 1° EVRM bepaalt:

“Eenieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- gezinsleven en zijn woning en zijn correspondentie.”

Artikel 8, 2° EVRM stelt vervolgens dat:

“Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale

veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Dit betekent dat inmenging slechts gerechtvaardigd is en geen inbreuk maakt op artikel 8, 1° EVRM in zover dit bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van een aantal opgesomde oogmerken.

In casu is evenwel niet voldaan aan de voorwaarden van artikel 8, 2° EVRM.

De in artikel 8, 1° EVRM opgesomde rechten zijn fundamenteel. Ze kunnen slechts worden aangetast met het oog op de op limitatieve wijze opgesomde doeleinden. Elke aantasting van deze rechten doet een vermoeden van een ernstig nadeel rijzen (RvSt 8 juli 1999, arrest nr. 81.725, A.P.M. 1999, 128)..

De bedoeling van verwerende partij ligt hierin verzoeker de erkenning van om het even welk verblijfsrecht te weigeren. De wil om om het even welk verblijfsrecht te weigeren aan verzoeker vormt een inmenging in zijn privéleven die niet verenigbaar is met artikel 8, 2° EVRM.

De handhaving van de bestreden beslissing zou een ernstig en moeilijk te herstellen nadeel teweegbrengen aan verzoeker gezien het ertoe zou leiden om gescheiden te leven van partner met wie hij een wettelijke samensoonst wil aangaan (RvSt 16 maart 1999, arrest nr. 79.295, A.P.M. 1999, 64; Rev. dr. étr. 1999, 258; T. Vreemd. 1998, 329).

Verzoeker heeft thans een duurzame relatie met mevrouw W., van Belgische nationaliteit. (stuk 2)

2.

In de bestreden beslissing wordt het gezins- en familieleven van verzoeker niet op afdoende wijze onderzocht.

De bestreden beslissing is niet op afdoende wijze gemotiveerd aan de hand van de voorgelegde stukken en elementen in het dossier en bevat geen correcte redenen waarom zij werd genomen.

Verwerende partij heeft haar beslissing hieromtrent met andere woorden niet correct gemotiveerd en heeft op geen enkel moment een belangenafweging gemaakt die de beslissing zou kunnen verantwoorden.

Verwerende partij diende op de hoogte te zijn van de familiale situatie van verzoeker.

Verwerende partij heeft niettemin geen afdoende poging ondernomen om rekening te houden met het gezins- en familieleven van verzoeker.

Er is met geen enkele woord gerept in de bestreden beslissing over de relatie van verzoeker.

Verwerende partij heeft onvoldoende rekening heeft gehouden met het gezinsleven van verzoeker terwijl de verwerende partij hier ingevolge artikel 74/13 van de vreemdelingenwet en artikel 8 van het EVRM toe gehouden is. In de bestreden beslissing wordt hieromtrent niet afdoende gemotiveerd. Indien verzoeker afdoende zou zijn gehoord, zou DVZ op de hoogte geweest van zijn van de nieuwe relatie en mogelijks een andere wending had genomen. Aldus meent verzoeker dat het hoorrecht werd geschonden.

In casu wordt niet betwist dat de bestreden beslissing geen enkele motivering, noch afweging omvat aangaande het gezinsleven van de verzoekende partij, meer bepaald over de voorgenomen wettelijke samenwoning.

Het staat niet ter discussie dat de verwerende partij in het licht van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet en artikel 8 van het EVRM rekening dient te houden met het gezinsleven van de verzoekende partij.

Het recht om te worden gehoord waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en voordat een besluit wordt genomen dat zijn belangen op nadelige wijze kan beïnvloeden (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 87 en aldaar aangehaalde rechtspraak).

Volgens de rechtspraak van het Hof van Justitie heeft de regel dat aan de adressaat van een bezwarend besluit de gelegenheid moet worden gegeven om zijn opmerkingen kenbaar te maken voordat dit besluit

wordt genomen, tot doel de bevoegde autoriteit in staat te stellen naar behoren rekening te houden met alle relevante elementen. Die regel beoogt met name, ter verzekering van de effectieve bescherming van de betrokken persoon, deze laatste in staat te stellen om een vergissing te corrigeren of individuele omstandigheden aan te voeren die ervoor pleiten dat het besluit wordt genomen, niet wordt genomen of dat in een bepaalde zin wordt besloten (HvJ 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, pt. 49).

Het recht om te worden gehoord impliceert tevens dat de overheid met de nodige aandacht kennis neemt van de opmerkingen van de betrokkene door alle relevante gegevens van het geval zorgvuldig en onpartijdig te onderzoeken en het besluit toereikend te motiveren (HvJ 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, pt. 50). De verplichting om een besluit op voldoende specifieke en concrete wijze te motiveren zodat betrokkene in staat is te begrijpen waarom zijn verzoek is geweigerd, vormt dus het uitvloeisel van het beginsel van eerbiediging van de rechten van de verdediging (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 88).

Volgens de rechtspraak van het Hof moet het recht om te worden gehoord, worden geëerbiedigd, ook al voorziet de toepasselijke wetgeving niet uitdrukkelijk in een dergelijke formaliteit (HvJ 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, pt. 38; HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 86; HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., pt. 32).

Het hoorrecht kent een algemene toepassing. Het Hof heeft steeds gewezen op het belang van het recht om te worden gehoord en op de zeer ruime strekking ervan in de rechtsorde van de Unie. Vaste rechtspraak van het Hof stelt dan ook dat dit hoorrecht van toepassing is in iedere procedure die tot een bezwarend besluit kan leiden, d.i. een besluit dat de belangen van de betrokken persoon ongunstig kan beïnvloeden (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., ro. 85 en de daar aangehaalde rechtspraak).

De verplichting tot eerbiediging van de rechten van de verdediging van de adressaten van besluiten die hun belangen aanmerkelijk raken, rust op de administratieve overheden van de lidstaten wanneer zij maatregelen of beslissingen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., pt. 35).

Uit het dossier blijkt niet dat de verzoekende partij in de gelegenheid werd gesteld zich uit te spreken over alle elementen die volgens het hoorrecht en de rechtspraak van het Hof van Justitie daarover (cfr. supra) moeten worden gedekt. Dat de verzoekende partij in staat werd gesteld om nuttig op te komen voor haar belangen, blijkt niet.

Een schending van het hoorrecht als algemeen beginsel van Unierecht is bewezen.

Het middel is ernstig.”

2.3.2. Wat de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM betreft, kan de Raad volstaan met te verwijzen naar de bespreking van het tweede middel. Dezelfde bespreking gaat overigens op voor de aangevoerde schending van artikel 7 van het Handvest, en de artikelen 74/13 en 39/79 van de Vreemdelingenwet. Artikel 7 van het Handvest heeft immers ook betrekking op de bescherming van het privé- en familieleven van de verzoekende partij. De artikelen 74/13 en 39/79 van de Vreemdelingenwet zijn verder ook enkel toepasselijk in het geval aan de verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten werd afgegeven, wat *in casu* niet is gebeurd. Dit onderdeel van het derde middel is dan ook niet ontvankelijk.

De verzoekende partij stelt in haar derde middel verder ook dat zij thans een duurzame relatie met mevrouw W., van Belgische nationaliteit en zij verwijst naar stuk 2 bij haar verzoekschrift. In de bestreden beslissing wordt het gezins- en familieleven van de verzoekende partij volgens haar niet op afdoende wijze onderzocht. Volgens de verzoekende partij moest de verwerende partij op de hoogte zijn van de haar familiale situatie. Indien de verzoekende partij afdoende zou zijn gehoord, zou de verwerende partij volgens haar op de hoogte geweest van zijn van de nieuwe relatie en had de zaak mogelijks een andere wending genomen. Aldus meent de verzoekende partij dat het hoorrecht werd geschonden. Uit het dossier blijkt volgens de verzoekende partij niet dat zij in de gelegenheid werd gesteld zich uit te spreken over alle elementen.

De Raad wijst er echter op dat het vervullen van de hoorplicht slechts zin heeft voor zover het horen van de betrokkene de overheid informatie kan opleveren die haar behoedt voor een vals beeld van de feiten of die haar appreciatie van de feiten kan beïnvloeden (RvS 21 juni 1999, nr. 81.126). Met andere woorden

kan het niet voldoen aan de hoorplicht slechts dan tot de vernietiging van de aan de verzoekende partij opgelegde nadelige beslissing leiden indien de verzoekende partij bij het vervullen van haar hoorrecht informatie kan aanreiken op grond waarvan de verwerende partij zou kunnen overwegen om deze nadelige beslissing niet te nemen dan wel een voor de verzoekende partij minder nadelige beslissing te nemen.

Los van deze vaststelling verliest de verzoekende partij uit het oog dat de verwerende partij in de bestreden beslissing als volgt motiveert:

“Om overeenkomstig dit wetsartikel rechtmatig een einde te kunnen stellen aan het verblijf van betrokkene werd hij op 08.10.2021 verzocht zijn individuele situatie toe te lichten zodat kon getoetst worden of hij/zij eventueel toch het verblijfsrecht verder kon uitoefenen. Dit verzoek werd hem aangetekend verzonden op 10.11.2021. Navraag bij de stad Antwerpen leert dat betrokkene tot op heden nog geen stukken heeft overgemaakt. Verder blijkt ook niet uit het dossier te Antwerpen dat betrokkene het aangetekend schrijven niet zou hebben ontvangen. Door toedoen van betrokkene kan heden aldus geen toepassing gemaakt worden van art. 62 §1 van de wet van 15.12.1980. Betrokkenes dossier zal moeten worden beoordeeld op basis van de voor DVZ beschikbare gegevens.”

De verzoekende partij betwist deze motieven helemaal niet op concrete wijze. Zij beperkt zich tot de loutere stelling dat zij niet in de gelegenheid werd gesteld zich uit te spreken over alle elementen van de zaak, maar maakt deze loutere bewering op geen enkele concrete wijze aannemelijk. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verwerende partij inderdaad op 8 oktober 2021 de verzoekende partij verzocht haar individuele situatie toe te lichten, maar uit niets blijkt dat de verzoekende partij ook gebruik heeft gemaakt van deze mogelijkheid. De verwerende partij motiveerde in de bestreden beslissing dan ook op niet kennelijk onredelijke wijze dat de verzoekende partij wel degelijk in de mogelijkheid gesteld werd om haar visie schriftelijk te verwoorden, maar dat zij dit heeft nagelaten. Zoals de verwerende partij terecht aanhaalt in de nota met opmerkingen kan zij vanzelfsprekend geen rekening houden met elementen waarvan zij niet op de hoogte was of had kunnen zijn op het moment van de bestreden beslissing.

Ten slotte stelt de Raad vast dat de verzoekende partij de overige motieven van de bestreden beslissing in het geheel niet betwist. Zij blijven dan ook overeind.

Uit voorgaande bespreking is gebleken dat de verzoekende partij de schending van de door haar opgeworpen bepalingen en beginselen niet aannemelijk heeft gemaakt, noch heeft zij aannemelijk gemaakt dat de bestreden beslissing op kennelijk onredelijke wijze werd genomen.

Het derde middel is, voor zover ontvankelijk, niet gegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig augustus tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. J. CAMU,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

De griffier,

C. VAN DEN WYNGAERT

kamervoorzitter,

griffier.

De voorzitter,

J. CAMU